

SALDIRILAR İŞÇİ SINIFINI SİNDİREMEZ

Basın açıklaması, 16 Temmuz 1975.

Seydişehir'de Özgür Alüminyum-İş Sendikası'nın DİSK'e katılma kararı almak üzere düzenlediği toplantıya ve Ankara'da KÖY-YSE-İŞ Sendikasının 5. Bölge Şubesi kongresine yapılan komando baskınları ve bu saldırılar karşısında devletin kolluk kuvvetlerinin tutumu, öteden beri üzerine parmak bastığımız bir gerçeği hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde doğrulamaktadır. Egemen sınıf burjuvazinin ve MC hükümetinin anti-demokratik politikasının ve uygulamalarının baş hedefi işçi sınıfıdır.

İki ay önceki bir Parti bildirimizde burjuvazinin ve politik iktidarının işçi sınıfının üzerine şimdilik fazla varmaktan çekindiğini işaret etmiş ve yüksek öğrenim gençliğine vurarak, onu sindirmeye çalışarak işçi sınıfını ve tüm demokratik güçleri susturmak ve geriletmek isteğinde olduğunu belirtmiştik. Gençliğe yapılan terör, ne gençliği sindirdi, ne işçi sınıfını, ne de diğer demokratik güçleri. Bunun içindir ki, son haftalarda silahlı saldırılar gençliğin dışına çıkarılarak Gerede'de politik parti yöneticilerine, Diyarbakır'da demokratik özgürlüklerini kullanarak faşizmi protesto eden halka çevrildi. Seydişehir ve Ankara olaylarında ise, doğrudan işçi sınıfı, onun sendikal örgütlenme özgürlüğü hedef alınmıştır. Her zaman olduğu gibi bu son olaylarda da devletin kolluk kuvvetleri, saldırganlara yardımcı olmuşlardır. Konya Vali Yardımcısının, Seydişehir Kaymakamının ve TRT Genel Müdürünün kardeşinin isimleri olaylara karışmıştır.

Seydişehir olayları, son zamanlarda işçi sınıfının hak ve özgürlüklerinden yana bir görünümüne bürünme çabasında olan Türk-İş yönetiminin de gerçek yüzünü bir kere daha açığa çıkarmıştır. MC iktidarı, kolluk kuvvetleri, faşist komandolar ve Türk-İş yönetimi aynı safta işçi sınıfımızın özgür, ilerici sendikal hareketine karşı vaziyet almışlardır.

Bugünlerde, AP'nin Türkiye İşçi Partisi'ni kapatma niyetine ilişkin söylentilerin ortaya çıkması da bir rastlantı değildir. Demokrasi düşmanları, faşistler, ilkin işçi sınıfının politik partisine ve gerçek sendikal örgütlerine vurmaya kalkıştılar. İşçi sınıfının hesabı görüldükten sonra diğer demokratik örgüt ve hareketlere vurmaya kolaylaşır. Ne var ki, bugün güçsüz, bunalımlar içinde bocalıyan burjuvazi her ne yapsa, ne etse işçi sınıfının ve müttefiki emekçi kitlelerin politik ve ekonomik hareketini durduramayacaktır. Nitekim 12 Mart dönemine rağmen durduramamıştır. Toplumun tarihsel gidişinin bir zorunluluğu olarak işçi sınıfı hareketi sürececek, gelişecek, güçlenecektir ve onunla birlikte toplumun demokratikleşme süreci yeni aşamalara ulaşacaktır. Ama tarihin bu gidişi kendiliğinden olmaz, örgütlü, bilinçli dirençli mücadele ile gerçekleşir.

Faşizme ve faşizmin destekleyicisi emperyalizme karşı olan tüm demokratik

kuruluş ve hareketleri bu yönde ciddi görevler beklemektedir. Demokratik hak ve özgürlüklerimize örgüt olarak ve birey olarak her hal ve şartta sonuna kadar sahip çıkarak faşistçe baskı ve teröre karşı mücadele vermeliyiz.

“Yolumuz Açık Olsun” broşürü, Ağustos 1975